

ТОРБАЛАНЦИ.

Приказка, илюстрирана от Ал. Божинов.

I.

Живяли си сами-самички един дядо и една баба. Нямали си нищо-нищичко: ни син, ни щерка, ни кокошка, ни козица, ни крава, ни магаренце. Дядо ходел от кжща на кжща, сечал држвца, носел водица — така се прехранвали.

Вжрне се дядо вечер, седне на прага или до огнището, капнал от умора, па запуши с луличката. А бабата викне да го хока:

— Ах, ти джртакo, работиш само за лулата си. Мене си забравил. Нямам чехли на краката си, нямам кжрпа на главата си!

Креци, вика бабата. Дядо слуша, па му стане мжчно. Наведе глава и зарони ситни сжлзи една по една. А те капят, капят и гасят луличката му.

Веднаж на дяда му домжчняло много от бабините думи. Не можал повече да трае, станал, взел мрежата и излязжл от кжщи.

— Ще ида на реката — помислил си той, — да тжрся златната рибка. Тя всичко знае, всичко може. От нея сжвет и помощ ще искам.

Отишжл дядо при реката. Той поставил мрежата и се скрил в тржстиката да чака...

Отведнаж — фжр — посипали се като камжни жерави от небето. Те накацали из водата, из тржстиката — навсякжде. Скокнал дядо и хванал един жерав.

— Пустни ме, дядо! — замолил се жерава.

— Няма да те пустна, синко, — рекжл стареца. — Аз и бабата живеем сами-самички. Няма що да правим, ами по цял ден се караме. Ела у дома стани наше чедо, та и ние радост да видим.